EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

L'altre dia vaig anar al cine

Sí, sí. L'altre dia vaig anar al cine. I ho dic com un fet extraordinari perquè, sense adonar-me'n, feia massa temps que no trepitjava una sala. Ja havia oblidat la màgia secreta dels petits rituals cinèfils: quedar ben d'hora per comprar l'entrada, agafar una mica de torticoli observant els cartells gegants de damunt de la taquilla per escollir la pel·lícula més adient, anar al vàter a última hora per no haver de sortir a mitja projecció, comprar un bol de crispetes salades, entrar a la sala ben d'hora per enganxar els tràilers i guardar l'entrada com si fos un tresor a la butxaca, tot i ser conscient que, amb el temps, les lletres i el número de seient s'esborraran del paper com, en molts casos, el record d'una pel·lícula que haurà passat per la nostra vida sense pena ni glòria.

A vegades, és una pena perdre els bons costums, els de quan érem joves o petits. Encara que, en el cas dels cinemes, alguns intentin espavilar-se perquè no els oblidem (és el cas dels cinemes Girona de Barcelona que han inventat una tarifa plana que permet veure pel·lícules durant un any per 30 euros), la veritat és que els està costant suor i llàgrimes. És una llàstima que acabem associant un acte cultural a un concepte purament econòmic i lucratiu, passant per alt l'experiència vital que pugui aportar-te. Si hi pensem... Quants records tenim associats a una sala de cinema?

L'altre dia vaig anar al cine. Sí. I el preu de l'entrada rondava els 7 euros. Però no me'n culpo ni tinc remordiments. No va ser una mala inversió. El preu incloïa: la il·lusió de remenar entre els prestatges cercant les llaminadures que més em venien de gust per acompanyar la pel·lícula; el xiuxiueig nerviós just abans que s'apaguin els llums; l'emoció en cada escena que es nota en la posició dels espectadors i la seva respiració; els somriures que es desdibuixen en la foscor, i, sobretot, la primera mirada just després que s'obrin els llums. Un sospir i... la segona part de la funció: la reflexió post. L'espai on solen sortir els debats interessants i les filosofades dignes dels més grans literats. L'espai on ens acabem reconeguent en els personatges, reflexionant sobre un mateix i imaginant i pressuposant un futur que, de ben segur, podrà ser de pel·lícula.

Sí, l'altre dia vaig anar al cinema. Vaig seure en un seient i vaig deixar-me portar pel ritme del director Richard Linklater a "Before midnight". la tercera part d'un triangle cinèfil de grans dimensions humanistes, amb l'individu com a eix i centre i les emocions com l'amor com a motor revolucionari. Un retrat, una fotografia àcida i tendra, dura i dolça a parts iguals. Realista. On dos individus independents ?taronges senceres? es troben i aprenen a estimar-se amb valentia, com a allò que són: dues persones úniques i defectuoses de fàbrica. I, fins i tot en els límits de l'amor, allà on es confon si s'estima o s'odia, ell (important incorporar un Jesse a les nostres vides) imposa l'emoció a la raó en un exercici d'amor incondicional. Sabent-se equivocat i encertat en un 50%. Tot plegat en un història que ningú va dir que seria fàcil. Estimant i sent estimat en aquest punt bonic i difícil, en constant equilibrisme, però sabent-se segurs dins la incertesa.

I, el que dèiem, amb 7 euros una comença a capgirar i fer rodar en mode croqueta un prisma que tenia fix. Mira la realitat des de baix i enlairada, a tocar cel, i desnormalitza i repinta allò que creia òptim. I així, amb aquest pensament, marxo somrient amb les claus a la mà, a punt per conduir fins a casa. De sobte, sense buscar-ho, asseguda davant del volant, ploro com una nena per tot el que encara no havia plorat. Pensant en la història d'amor de la pantalla gran amb llàgrimes dolces i amargues. D'aquestes tristes però amb un punt de felicitat, sabent-me un punt més victoriosa en una lluita en què, sembla, no ho estem fent tan malament. I, quan arribo a casa i m'assec al sofà, les decisions i les conviccions surten més soles que mai. Perquè no hi ha decisió més fàcil que la que veus clara quan se't projecta davant dels morros, encara que sigui en format pel·lícula. I tot per 7 euros senyors... Qui ha dit que el cinema és car? En tot cas, el car és no escollir la millor pel·lícula, però, per això, ja hi ha aquella fase que dèiem al principi: "agafar una mica de torticoli observant els cartells gegants de damunt la taquilla per escollir la pel·lícula més adient". I això va al gust del consumidor. Tenint clar, també, que la clau és, moltes vegades, prendre el risc

d'equivocar-se... Equivocar-se de pel·lícula, és clar. Perquè parlàvem d'això, oi?